

Acció CIUTADANA

SETMANARI REPUBLICÀ FEDERAL

Olot, 21 de Juny 1930.—Subscripció 5 ptes. l'Any. Número solt 10 cts.—Redacció i Administració, Concentració Republicana —Any I.—Núm. XVII

Ens han indultat la nostra bandera, però resten sense llibertat els presos socials i el grup Macià.

Què fàcil ha estat acontentar els elements dinàstics de Catalunya!

Per la República

MARCELÍ Domingo, l'apòstol incansable de les idees republicanes, el pal·ladi entusiaste i atrevit de la vertadera democràcia, ha donat una interessant conferència a l'Ateneu de Madrid. Com de costum, amb arguments solidíssims i trets de la mateixa realitat, ha fet un brillant panegíric de la República, la forma de govern que han de voler els pobles que realment estimen la seva independència i la llibertat dels seus súbdits. Per a disfrutar de semblants qualitats s'ha de posseir, però, un grau tal de civisme i amor als drets naturals de l'individu que facin possible l'alçament unànim de tot un poble quan veu trepitjades les seves llibertats i escarnides les seves conviccions més cares. Solament els pobles, quina espirituatitat dels seus habitants vibra a l'unisson, per a treballar i obtenir tots els seus drets individuals i colectius, com és França, Suïssa, etc., poden disfrutar del règim de govern que és certament un ajut i encarrilador del veritable progrés i benestar del país, en lloc d'un detector i destorbador d'ambdues coses.

Avui tothom que pensi sincerament i amb llealtat vulgui servir la seva Pàtria, ha de voler per ella la forma de govern republicana, que és enterament flexible a totes les modalitats de govern que demanin les necessitats del país i referint-nos a les terres hispàniques és l'únic règim que podria salvar el xoc inevitable que a la llarga hi ha d'haver entre els seus diversos pobles, avui ben disposats a una república federal i demà;... potser seran unes altres les seves aspiracions. Solament els que estiguin coaccionats per la tirania d'uns interessos materials, amparats i sostinguts per aquest règim d'irrealitats i que recolça sobre un gruix d'ignorància, curosament mantinguda, i no es vegin amb cor de lluitar amb un règim netament equitatiu i aimant de practicar els principis de la Justícia, en el desenvolupament dels seus problemes de govern, solament aquestos poden ésser uns entusiastes defensors dels poders dinàstics i servir de falsos cireneus en l'injust calvari que fan sofrir el poble carregat amb una tan pesada creu.

En el nostre article frontal de la setmana passada, el nostre amic, Salvador Perarnau, escometia els nostres jefes polítics, titllant-los de covards, per no saber-se sortir de la seva actuació pacífica i prenyada de seny, tot dubtant del poble, a quina cosa no tenen dret, puix, com feu resaltar un dels nostres cabdills polítics, l'únic que sabé prendre una actitud noble i plena de dignitat,—el senyor Macià,—el poble sempre respon, quan és cridat per una veu sincera i ennoblida per una constant pràctica de les idees a la implantació de les quals es demana el seu ajut.

Avui el que falta és un home que tingui el coratge i talent necessari per veure que el que ens fa por no és més que un fantasma, una ficció i sàpiga plantar-li cara, doncs el poble no es quedarà enrera. Tothom anhela sortir-se d'aquest ambient d'hipocresia i excessiu temor que es respira per a tot arreu i tothom espera que surti aquest home intel·ligent i valent que s'atreveixi a esberlar l'escorça podrida que embolcalla la nostra vida social i sàpiga fer sortir la nova vida que, des de temps, va fent el seu camí de germinació i que solament manca que el bisturí revolucionari descrosti la seva superfície, per que surti ufana a la nova llum que busca. Per això fer, cal que tots meditem els transcendents moments que a través i no despreciam aquesta hora històrica per a conquerir per el nostre poble la forma de govern que més ampari la seva llibertat i personalitat.

RAMON MARCORT

El treball dels intel·lectuals no tot arriba al poble

Els homes gairebé a tots els perd la pretensió d'enlairar amb desmasia el seu pensament i la seva acció.

Aquest orgull per a conquerir el que podem anomenar glòria individual, allunya del poble àdhuc a n'els valors i mentalitats més significades.

L'afany d'intel·lectualitzar-se, la prouja, d'indagació en aquells afers que requereixen ja d'una preparació determinada per a que amb facilitat pugui tothom assimilar-se, el caprici d'alambicament de tot allò que podria exposar-se amb senzillesa, l'ofuscació de conceptes amb ostentacions de tècnica, ja per escrit, ja de paraula, indiscutiblement logren per a un la possessió d'un lloc significat dintre les fileres del petit sector de professionals, però proporcionalment l'home de capacitat reconeguda, s'allunya de les multituds, el seu enlairament li fa perdre el contacte amb el poble puix que es distancia de les seves qualitats de comprensió, n'oblida les necessitats i la seva manera d'ésser.

Es respecta a l'intel·lectual, al filòsof, neix cap a ell una admiració; però com a n'el sant i a l'heroi, aquesta admiració, aquest aplaudiment de les multituds, es perd sense donar cap fruit dins la més completa esterilitat; la vida retreta dels uns, i el sacrifici personal dels altres, no atreu cap nombre de seguidors per el camí de les seves virtuts ni exemples.

Es una tasca difícilíssima per a el savi saber-se apropar al poble.

Clar que al tractar aquesta qüestió no pot fer-se amb homogeneïtat, puix hi ha home de ciència que per la naturalesa dels seus estudis té de viure allunyant-se ben a desgrat seu de les multituds; podem, però, estendre'ns a la gran generalitat d'intel·lectuals.

Dient això, no crec que pugui entreveure's un atac a la cultura ni a la superació moral de l'individu, ja que difícilment podrà donar llum qui no sigui posseïdor d'una gran claretat d'intel·lecte. A més, no creiem pas que s'apropi al poble aquell que, reconeguent-ne els seus vicis i els seus defectes, hi transigeix i els tolera, sinó el que s'esforça a conèixer la capacitat de comprensió dels individus, i de paraula o amb acció planera el convenç de que per a el poble les mateixes forces que posseeix són les úniques que poden valdre-li per a conquerir-se el màxim de benestar i llibertat.

Apropar-se al poble, vol dir treballar dins del poble mateix, consagrar-hi la vida d'una manera pacient, defensant-lo contra les tiranies que l'oprimeixen, protegint-lo, millor educant-lo, convençent-lo que ell sol, valent-se del sens fi de mitjans de que disposa, pot defensar-se i protegir-se.

Per això, no ens precisen les santetats, fiadores de la solució dels problemes socials amb el capgirament de les lleis de la naturalesa, esperant